

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2021 r.

sprawy **D. S.** ,

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw.
z art. 64 § 1 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w G. Ośrodek Zamiejscowy w R.,

z dnia 22 czerwca 2020 r., sygn. akt V Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ż.,

z dnia 10 marca 2014 r., sygn. akt II K (...).

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego D. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

D.S., wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 10 marca 2014 r., sygn. akt II K (...), został uznany za winnego popełnienia:

1. w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. dwóch czynów z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności (pkt. 1. wyroku),
2. czynu z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności (pkt. 2. wyroku),

3. czynu z art. 190 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt. 3. wyroku),
4. czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności (pkt. 4. wyroku).

Sąd orzekł wobec oskarżonego również karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Wyrok Sądu I instancji został zaskarżony apelacją przez obrońcę oskarżonego, w której zarzucono obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 186 § 1 k.p.k., błędy w ustaleniach faktycznych oraz rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego. Podnosząc zarzuty opisane szczegółowo w apelacji, obrońca wniósł o uniewinnienie D. S. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Okręgowy w G. Ośrodek Zamiejscowy w R., wyrokiem z dnia 30 maja 2016 r., sygn. akt V 2 Ka (...) zmienił częściowo zaskarżony wyrok. Kasacja obrońcy skazanego od tego wyroku została oddalona jako oczywiście bezzasadna postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2016 r., sygn. IV KK 331/16, natomiast Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu kasacji Rzecznika Praw Obywatelskich wniesionej na korzyść skazanego, postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2020 r., sygn. IV KK (...), uchylił wyrok Sądu Okręgowego w G. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy w G. Ośrodek Zamiejscowy w R., po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 22 czerwca 2020 r., sygn. akt V Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok Sądu I instancji poprzez modyfikację opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1. wyroku, realizującego znamiona typu czynu art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., eliminację części opisu czynu przypisanego w punkcie 4. wyroku, w przedmiocie realizacji znamion art. 288 § 1 k.k., usunięcie z podstawy skazania art. 288 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. i obniżenie za ten czyn kary pozbawienia wolności do 6 miesięcy. Sąd orzekł również nową karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz uchylił zaskarżony wyrok w zakresie

zarzucanych w punkcie 2. i 3. wyroku: czynu z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz czynu z art. 190 § 1 k.k. i umorzył postępowania w zakresie tych czynów ze względu na przedawnienie ich karalności.

Kasację od wyroku sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, który zarzucił:

1. rażącą obrazę przepisów postępowania karnego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegająca na naruszeniu prawa do obrony na podstawie art. 6 k.p.k. oraz prawa do rzetelnego procesu z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka wskutek:
 1. zaniechania przeprowadzenia badania autentyczności dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu T. K. w firmie D. S. – co uniemożliwiło wykazanie fałszywości zeznań T. K. i J. B.;
 2. zaniechanie skonfrontowania zeznań T. K. z dokumentami sprawy II K (...) oraz II K (...)/06, co uniemożliwiło przeprowadzenie rzetelnych ustaleń faktycznych;
3. rażącą obrazę przepisów postępowania karnego w postaci art. 6 k.p.k. w zw. z art. 85 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 3 EKPC, polegającą na uniemożliwieniu D. S. realnej materialnej obrony, wskutek tego, że jego obrońca z urzędu adwokat J. S. był jednocześnie obrońcą w innym procesie karnym J. G., który swymi zeznaniami w niniejszym procesie obciążał D. S., a zeznania te były przyjęte do podstawy ustaleń faktycznych wyroku sądu meriti, który zaakceptował sąd odwoławczy, co wywołało skutek z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.
4. rażącą obrazę przepisów postępowania karnego w postaci art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k., polegającą na zaniechaniu rzetelnej i wnikliwej oceny zarzutów apelacji oskarżonego oraz jego obrońcy, co naruszało prawo oskarżonego do poprawnej kontroli instancyjnej;
5. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 § 1 k.k. w zw. z art. 91 k.k. polegającą na przypisaniu D. S. ww. czynów pomimo dekompletacji znamion ustawowych, tj. przemocy oraz realnej groźby, co obligowało Sąd Okręgowy do uchylenia ww. czynów z podstawy skazania.

Podnosząc takie zarzuty obrońca wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Ż. złożył odpowiedź na kasację, w której wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną i jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego D. S. jest oczywiście bezzasadna, z uwagi jednak na złożony wniosek o sporządzenie uzasadnienia postanowienia, Sąd Najwyższy zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k. ustosunkuje się do zarzutów podniesionych w tej kasacji.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zarzuty odnoszące się do naruszenia prawa do obrony w zakresie zaniechania przeprowadzenia badania autentyczności dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu T. K. w firmie D. S., oraz zaniechanie skonfrontowania zeznań T. K. z dokumentami innych spraw, stanowią w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd I Instancji i są skierowane przeciwko orzeczeniu tego Sądu, a nie Sądu odwoławczego, co nie jest zgodne z treścią art. 519 k.p.k. Sąd odwoławczy nie mógł naruszyć wskazanych w punkcie I kasacji przepisów, gdyż nie przeprowadzał w tym zakresie postępowania dowodowego, ani też na etapie postępowania apelacyjnego nie były składane wnioski o przeprowadzenie tych dowodów. Zauważyć należy, iż autor kasacji adw. M. O. był już wówczas obrońcą D. S. i nie składał również żadnych wniosków dowodowych. Natomiast Sąd I instancji uznał, że przeprowadzenie tych dowodów nie jest niezbędne dla poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie, co nie zostało zakwestionowane w apelacji.

Niezasadny jest również zarzut IV, który jedynie pozornie został określony jako dotyczący obrazy prawa materialnego. W istocie bowiem obrońca skazanego kwestionuje ocenę wiarygodności dowodów, w tym wyjaśnień skazanego oraz zeznań świadków, skutkującą przyjęciem przez Sąd I instancji określonego stanu faktycznego i kwalifikacji prawnej czynu. Natomiast twierdzenie o dekompletacji znamion ustawowych przypisanych skazanemu czynów z 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 § 1 k.k. obrońca opiera tylko i wyłącznie na własnej ocenie dowodów i wersji

ustaleń faktycznych, którą obrońca próbuje forsować w kasacji. Odbiega ona jednak od oceny dokonanej przez Sąd I instancji, która nie została skutecznie podważona i doprowadziła do poczynienie określonych ustaleń faktycznych. Zaprezentowane alternatywne wersje stanu faktycznego w kasacji zawierają natomiast niedopuszczalny w tym postępowaniu zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Należy przy tym dodać, że sąd odwoławczy, w sposób zgodny z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., szczegółowo i wyczerpująco odniósł się do zarzutów sformułowanych przez obrońcę skazanego w apelacji. Sąd wykazał tym samym, z jakich powodów określone dowody zostały uznane za wiarygodne i dlatego pozostałym dowodom należało waloru wiarygodności odmówić oraz przeprowadził kontrolę instancyjną w zakresie stawianych zarzutów błędów w ustaleniach faktycznych. Obecnie obrońca w kasacji wprowadzie stawia zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 2 k.p.k., jednakże jest on na tyle ogólnie sformułowany, a nie posiada rozwinięcia w uzasadnieniu kasacji, że trudno odnieść się do niego w bardziej szczegółowy sposób.

Wbrew stanowisku obrońcy skazany D. S. nie był realnie pozbawiony obrony w sprawie. W kasacji nie zostało bowiem wykazane, aby sam fakt bycia obrońcą z urzędu w sprawie tego skazanego, jak również w sprawie J. G., którego zeznania zostały wprowadzone do materiału dowodowego w sprawie skazanego, prowadził do naruszenia prawa do obrony. Wypada zauważyć, że przedstawione w kasacji argumenty świadczą jedynie o pełnieniu funkcji obrońcy oskarżonych w sprawach odmiennych zarówno pod względem podmiotowym, jak i przedmiotowym. Z uzasadnienia kasacji nie wynika natomiast podnoszony przez obrońcę konflikt interesów skazanego oraz świadka, który miałby rzeczywisty charakter i miał wpływ na sprawowanie obrony przez obrońcę z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego D. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.